P332

ЗЛАТНА ЗРНА

ЗА МЛАДЕ И СТАРЕ ОБОЕГЪ ПОЛА

съ немачкогъ превео
ДИМИТРІЙ АВРААМОВИЋЪ,
Живописацъ.

СВЕЗКА I.

У Београду,
у Княжеско-Србской Књигопечатньи.
1846.

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
К.И. Бр. 5646

Зрно по зрно, па ето хрпа.

Србска Нар. Пословица.

ВЫСОКОБЛАГОРОДНОМЪ

ГОСПОДИНУ

ІОВАНУ НИНИЋУ

НАЧАЛНИКУ ГЛАВНЕ КОНТРОЛЕ КНЯЖЕСТВА СРБСКОГЪ, ВИЦЕ-ПРЕДСѢДАТЕЛЮ ЧИТАЛИШТА СРБСКОГЪ У БЕОГРАДУ,

ВЕЛИКОМЪ РОДОЛЮВЦУ И РЕВНИТЕЛЮ ОСНОВАНІЯ ЧИТАЛИШТА.

ИЗЪ ПОЧИТАНІЯ

посвећује

Преводитель.

Човекъ онай, кои за другогъ живи, любимацъ є Творца. Нѣму слѣдує слава, благодарность є нѣгово украшеніе. Онъ и после своє смрти неће заборавлѣнъ быти.

Нека свакій тражи оно, што є за отечество найболѣ; єрбо кадъ є отечеству добро, и нѣму ће добро быти.

У цѣломъ свѣту нема болѣгъ закона одъ христіянскогъ; єрбо онъ учи стерпѣнію, братской любови, и свымъ дружевнымъ добродѣтелима. —

Човече, обрати се кудъ годъ хоћешъ да спокойство наћешъ; срце право спокойство само у Богу налази. —

Тко о Божіой отеческой любови сумня, тай хули на Бога. —

Вѣра є єдина истинита, коя у страданю бодрость, а у срећи снисходителность учи, — коя благодѣяніемъ надъ непріятелѣмъ себе велича, бодлю смрти ломи, одъ гроба колевку прави, а изъ трулежи райске цветове производи; — да, ова красна вѣра, она є єдина истинита. —

Народъ онай, кои свой єзыкъ люби и брани, почитуе се као народъ. Прези-

рати свой єзыкъ, а туђъ примати, знакъ є да смо ради престати народомъ быти. —

Мало може човекъ, млого могу люди; непотребанъ быва ланацъ, како се єдна частица одъ друге разстави. — Обштина треба да у слоги живи. —

Найблагородніе и найважніе заниманѣ човека, кои своє првенство надъ безсловеснымъ створењама хоће да осведочи, єсть — разсуђенѣ! — Разсуђенѣ о себи самомъ, и о своемъ опредѣленію! —

Разсуђенѣ производи внимателность на себе самогъ — внимателность на себе самогъ производи добродѣтель; — добродѣтель производи блаженство! —

Човечій духъ исто тако зактева рану, каогодъ што му тѣло зактева покривало; безъ ране ослаби; — рђава га рана слаби тако, као што га опетъ добра крѣпи! —

Добродѣтель, коя на основу, дакле на разсуђеню ніе поставлѣна, болешльи-

во є створенѣ, коє се еднымъ задисаемъ разорити може! —

Каогодъ што свакій удъ нашегъ тѣла упражненіемъ снажніи быва, исто тако и душа. —

Премда мы неможемо на овомъ пустиньичкомъ путованю до оногъ совршенства доспѣти, до когъ се наша душа подиже; ал' опетъ толико можемо овде постиѣи, да нашимъ мыслима спокойно владарство надъ тѣломъ набавимо, да облагороѣенѣмъ срца за безгранично блаженство способни будемо, и да се совршенству приближавамо! — Више намъ за овай животъ нетреба! —

Мудріи бывати и наше страсти побѣѣавати, то є велика цѣль нашегъ живота. —

Одъ степена мудрости, кои смо овде доле постигли, тамо на выше ступамо.— Какавъ позывъ, овде нигда безпосленъ нестояти! —

По своимъ намѣреню морамо своє послове уредити; оно мора точка быти кою нигда изъ очію негубимо. —

Мударъ быти у цвѣту живота, кадъ свака жила за задовольствомъ тежи; мударъ быти, пре него што насъ искуство касно опамети, — велика є побѣда! —

Праве добродѣтели трепте околочовека у анѣелскомь виду, и прате га до гроба. А найсяйнія притворства подобна су сапунявимъ меурима, кои у єдномъ тренутку преливаю разне боє, и изчезну. —

Свако безсловесно створенѣ тако добро чувствуе и ужива, каогодъ и човекъ; ал' човекъ -- мыслн! —

Непуштай се на море у време бурѣ; — нерадн, докле те годъ страсть обузима! —

Срећа цѣлогъ земногъ живота єдва постигне, да човеческо срце къ благодарности побуди, а єданъ само несрећанъ данъ разпали га гадномъ псовкомъ. —

Искуство премда є мати мудрости, ал' є штета, што она обично своє плодове доцне доноси. —

Добродѣтели мудраца такове су, као дїяманти, коима се лѣпотица краси; свима очи засѣне, само не њойзи. —

Млоги цветови украшаваю путъ живота; но осимъ свїю найпѣжїе цвѣтъ цвѣта, кои є пріятельство изабрало, да одъ востока и запада, юга и сѣвера свою дѣцу састави — цвѣтъ спомена. —

Мудримъ намѣренѣмъ, провидѣніе Божіе свакой є души разне склоности улило, и при обштемъ послу показуе іой нѣно особито заниманіе. —

Срећанъ є онай човекъ, кои се више труди, да похвалу одъ люди заслужи, него л' да є получи; кои своє дужности прама њи изпунява, а безъ да своє задовольство одъ њіовогъ задовольства, њіове правде или одъ благодарности зависимо учинић! Вѣранъ свомъ собственомъ доказателству, ступа своимъ путемъ, на комъ се собственымъ своимъ срцемъ пристойно чествуе. —

Животъ човеческій подобанъ є партїи шаха; докле се игра, свака фигура своє достоинство по своимъ свойствама

заузима; — но, почемъ се партія сврши, онда краљве, даме, ускоке и проче, несматраюћи на особу, стрпаю све у єдну кутію. —

Тко хоће по разсуђеню свѣта своя предпріятія да устрои, тай решето водомъ пуни. —

Радости су блистаюћа пѣна, а животъ є? — брзъ санъ.

Кадъ благородногъ срца човекъ своя добра дѣла срећнымъ успѣхомъ увенчана види, онъ є исто тако радостанъ, као кадъ владѣтель круну добыє. —

Гди млого порока, ал' мало разума, и никаква чувства за друге люде увиђамо, одтудъ некъ се наше срце одврати. —

Нѣка пѣсма вели: зашто є тако млого суза подъ небомъ? — Заръ небы исто тако могли питати: а зашто су толике радости, за коима жељно тежимо, да ій после оплачемо? — Зна л' кадъ човекъ шта є за нѣга добро? зна л' кадъ зашто плаче, гди бы требало да се радує?—

Бодрость є снага, противити се, или трпити. —

Буди умѣренъ у радости. Природа є свезала задовольство за самъ недостатакъ, и мы промашимо радость, кадъ хоћемо свагда да смо радостни. —

Буди задоволянъ, кадъ ти овде твое благополучіе цвѣта, тамо ће зрети. —

Добродѣтель се у сиромаштво мора замотати, као путникъ, кога вѣтаръ и непогода принуђаваю, да се у свою кабаницу умота. —

Никадъ намъ тако ніе време дуго, као после уживаногъ задовольства. — Празность времена, коє насъ принуђава, на разсеяне мысли, млого є лакше сносити, него л' оно, коє за њимъ долази. —

Тко незна блаженство у тренутку наћи, за њга є цѣлый животъ врло кратакъ, да га тражи. —

Мудрацъ є обично у своме отечеству, као и злато у земльи. —

Речь, кою смо изрекли, господаръ є надъ нама, како што смо мы оне речи господаръ, кою нисмо изрекли. —

Добродѣтель безъ радости ніе добродѣтель, каогодъ што радость безъ добродѣтельи ніе радость. —

Отечество нл' земля, гди смо роѣени нл' воспитани, коє се за постоянство нашегъ живота, имања, и наше чести брине, и коме мы за уживано наставленіе, и за наше изображеніе благодарити имамо, отечество, коє намъ наше миле и вѣрне пріятелѣ сахранява, и коє ће нѣкадъ ньіовъ и нашъ пепео опетъ у своє крило примити, заслужує нашу особиту любовь прама себи, и онай є бѣданъ, рђавъ, и неблагодаранъ човекъ, кои прама своме отечеству топлу любовь у срцу неосећа, и свою дужность према нѣму одриче. Добаръ є човекъ жаркомъ любови къ своме отечеству склонѣнъ, и ако се као човекъ за свѣтскогъ грађанина и сматра, зато опетъ зна да онъ честитъ свѣтскій грађанинъ быти неможе, ако ніе вѣранъ грађанинъ своге отечества. —

Мударъ се мужъ зна по обстоятелствама тако управляти, каогодь и вода по створу сосуда, у комъ се налази. —

Заслужи слободу, да є постоянїє одржишъ. —

Мученїє зависти тако є као трнъ у оку. —

Богъ неможе таковомъ човеку помоћи, кои сваку прилику пропушта. —

Ако закони и самъ царскій дворъ у свой кругъ невуку, то ће они слабо почитаніе имати. —

На овомъ свѣту одъ свачега видимо само цвѣтъ, а на ономъ плодъ. —

Човекъ може рыбу и у дубокой води мрежомъ уловити, и орла по воздуху летећегъ устрелити; ал' човеческо срце у одстоянію єдне стопе неможе познати. —

Човекъ, кои башъ никаквогъ пріятеля нема, онъ є у средини отечества странацъ. —

Сви су люди одъ природе єднаки, ал' ій воспитаніе прави неєднакима. —

Нигда се нетреба ослањати на примирење; — благородніе є човека неувредити, него опетъ обвезанъ быти съ њиме мирити се. —

Правый пріятель незаборавля, да є осимъ єзыка и две руке добыо, коє на услугу своме пріятелю, исто тако, као и єзыкъ свагда треба да су готове. —

Доброта и злоба, обадве показую магнетску силу; прва привлачи, а друга одбыя. —

Ако гордость добаръ правацъ узме, то се може временомъ нашой добродѣтели приближити. — Иначе гордость къ совршеной доброти срца непринадлежи. —

Нетреба свогъ пріятеля питати: шта бы ты у подобнымъ обстоятелствама радіо? него, шта треба и шта морамъ я ту радити? — То све до човека стои. —

Богатство неможе нигда добродѣтель заменути; а добродѣтель свагда богатство заменює. —

Тко нагло чита, тай ради тако, као онай, кои на песку пише, и воду решетомъ заита. —

Господаръ надъ гнѣвомъ быти, была є свію мудраца озбилна тежня. Погрешке треба праштати, а неправду презирати. —

Човеческа є найлепша срећа у среднѣмъ стаю. — Човеческа є найвыша срећа у задовольству. — У дворови є опасность, а у колебама є постоянство. —

Говори мало, учи раніе єзыкъ подъ уздомъ држати, а хоћешъ ли да говоришъ, то добро мысли, шта ћешъ рећи. —

Тежко, тежко блудномъ сыну, кои се безстидно пороку предао. Нѣга ће цѣо свѣтъ презирати и избѣгавати. —

Предпиши себи єданъ планъ, кои ћете крозъ цѣо животъ наставляти, светый законъ, кои да те у свако доба крозъ неуреданъ свѣтъ, као анђео хранитель спроводи, и онъ да ти буде твой судія, кадъ си у самоћи. —

Човекъ нетреба да самъ за себе живи, него за отечество. — Свакій човекъ треба да родъ човеческій као братинску породицу сматра. —

Никои човекъ неможе одъ свое савѣсти побѣћи; она є и законъ и тужитель, свѣдокъ и судія. —

Докле годъ тврдица живи, његово є иманѣ мртво; умре л' онъ, а оно изъ гроба воскресне. —

Одъ говора до дѣла, то є іоштъ врло далекій путъ. —

Стрпљивъ човекъ лакше сноси најтеже бреме, него нестрпљивъ најманѣ. —

Све наше потребе художествене су или природне. Природне, безъ кои се неможе животъ продужити, лако є задовољити; художествене су разкошность, оне обыкновенѣмъ и страстима нарасту, и приводе у бѣдно робство. Зато се треба одъ ньи сасвимъ одучити. Највећа природна простота у свимъ потребама, и највећа ограниченость свію страстій и желѣ, то є основъ благородне самосталности мудраца. Његово є правило: жели што манѣ можешъ. —

Каогодъ што у физическомъ свѣту, тако исто има све и у моралномъ ланацъ

о узроцыма и дѣйствама. Єр, каогодъ што у физическомъ свѣту изъ єдне силе, єдно съ ньомъ согласно дѣйство произходи, тако и изъ моралногъ узрока подобно слѣдство произлази. Добро произходи само изъ доброгъ, као што зло само изъ злогъ. Ово є єдно искуства правило, коє башъ због тогъ, што му є темель искуство, найвећу ясность собомъ доводи. —

Осимъ добродѣтели, друго ништа нема, што непрестає на оной страни нашегъ гроба; само є добродѣтель вѣчна, а остало є све плѣнъ трулежи. —

Ништа тако у стању ніе, човека човекомъ учинити, као сматранѣ лепоте и совршенства човеческе природе. —

Каогодъ што ніе ружа ружи, и яє яету: тако и човекъ човеку ніе сасвимъ подобанъ. —

Тко свой разходъ по своме приходу разполаже, као што то закони, умѣреность и благопристойность предписую, тай є богатъ. —

Комъ срећа на сусретъ иде, тай некъ се, ако є могуће, у тишину уклони. Само онай, кои свою несрећу тражи, у време бурно све парусе разапинѣ. —

Найбольій є балсамъ за печаль, невино и чисто срце. —

У чистоћи подобанъ буди крину, а у пріятельству буди подобанъ расту. —

Негазите цвѣтъ, єрбо и у нѣму живи великій духъ, кои є све произвео. —

При избору пріятеля нигда негледай на станѣ, него гледай, є л' онъ честанъ човекъ. —

Другога погрѣшке покрити, а напротивъ нѣгова добра свойства обзнанити, то є карактеръ занста честногъ човека. —

Комъ є Богъ дао изъ свакогъ цвѣта по єдну медену каплю посисати, тога є надъ хилядама ньи усрећіо. —

Боязльивостъ спроводи заслугу, као што руменъ стида невиностъ спроводи. —

То є непристойность човека, кои кадъ бы се около нѣга сви брегови заедно сурвали, а онъ бы съ отворени усти забленутъ стояо и ћутао, ал' кадъ бы се нѣгова собствена чатрља разорила, а онъ бы онда као бесанъ викао. —

Тко є млого међъ людма быо, тай губи сладкій санъ о човечеству. —

Званія и пароке премда су величественогъ вида, но обоє су у колико веће у толико теже. —

Жицу нашегъ живота треба да любовь извлачи, а задовольство упреда, и онда є срећа. —

Негорди се добродѣтелю и заслугомъ; знай, да су добродѣтель и гоненіє неразлучне сопутнице. —

Стара є дѣвственица, као и старо писмо, коє премда є написано, ал' ніє одправљено. —

Глава и срце сами себе награждаваю, и то таковымъ новцемъ, каковъ никакавъ владѣтель сковати неможе, — съ чувствомъ своє важности. —

Чудновато є, да хиляду страдалаца манѣ побуде сожаленія, него єданъ єдиный. —

Комъ є одвећъ добро у туђимъ кућама, тай ће скоро у своіой собственой туђъ бити. —

Учини нѣкомъ човеку добро пакъ ће те благодарность млогимъ речма готово угушити; но после неколико година истый онай непознаєте. —

Ново побуђує, башъ ако є старо и болѣ; дѣла, коима се данасъ люди чуде, сутра ій измеяванѣмъ понижую. —

Строги наравоучительи подобни су путопоказателѣима на разкрсћу, они другомъ путъ показую, а сами се съ места непомичу. —

Оштроуміе є само летня хальина, а истину можемо у свако доба године употреблявати. —

Опраштанѣ набавля небесну радость. —

Истина уподоблява се красному пролетнѣму сунцу, кое пупольке хилядама развія, ал' и множину мучећи ій насѣкома излеже. —

Великій светъ подобанъ є великой води, лагке ствари пливаю одозго, а тежке потону. —

Адвокать є човекъ, кои удовице и сироте брани, кривца изнаће, и угнѣтеныма право прибави. —

Кадъ човекъ као господаръ у своіой кући озбильно своє домаће накара, онда треба домаћица да ћути, — она треба да се повинує. —

На грудма миле жене промѣнює супругъ сваку тугу у свакой нужди. —

Жиле стабла, и предрасућенѣ немогу се на єданъ махъ изтргнути. —

Већа часть людій само у садашньости живи, брзо заборавля прошлость, ни мало немысли на будућность. —

Наша є желя подобна непрестано траюћой неситой глади, коя се нигда за-

довольити неможе, ако бы іой башъ и богиня среће, сва добра коя срећнымъ чине, на столъ донела, єръ іой найболѣ єло дати неможе — задовольство. —

Одсутствіе є право покушаванѣ съ ватромь, коє често на жалость одъ залюблѣны срећно неодржава. —

Србима є урођено, у туђой несрећи свою собствену заборавити. —

Любовь є красанъ цвѣтъ, ал' пріятельство є изряданъ плодъ. —

Мы амишно тражимо у млогимъ основима збогъ наше судбе, то зашто? само ту нетражимо, гди бы се найближе нашло, — у нашой собственой кривици. —

Кога мрзи радити, онай є своє собствене среће непріятель. — Заслуга є зачина овогъ живота. —

Хальине и мужеве мораю дѣвойке саме избирати; — у избираню хальина свагда іймъ є изборъ похвале достоянъ, а у избираню мужева ніе свагда, — у овомъ се куповану врло яко преваре. —

Несрећанъ є онай човекъ, кои учену жену има, коя кадъ деца плачући єсти ишту, она онда перо зарезує, да стихове пише, не бы л' лавровъ венацъ добыла, а овамо нити знаде єла зготовити, нити кошулѣ сашити, деца су іой неопрана и неочешљяна, и ћубре до врата! —

Велика дружтва зато су овде, да своє будалаштине покажу, и да се своіомъ хальиномъ величаю. —

Велика се жертва лакше у єдномъ часу принесе, него л' многе мале у више година. —

Каогодъ што се сунце съ магломъ бори, тако и клевета добродѣтель закланя. —

Моћь лепоте тако є каогодъ сунце, и слепацъ є чувствує. —

Будаластъ човекъ свагда налази доста подражателя. —

Путъ къ супружеству нераванъ є, пре се преметнемо, него што га промотримо. —

Тко хоће руже да бере, тай треба да зна, да трнѣ боде. —

Сиромаштво мало даде; ал' драговольно. —

Стерпѣніе и постоянство доста пути више ураде, него снага. —

Предъ врати великаша врло се много люди налази, коима се по лицу познає, да су надеждомъ обманути. —

Кадъ бы повѣсть свакогъ гроша знали, небы нѣкій грошъ у руку ни узимали. —

Премда свагда ніе одъ важности, што жене говоре: но оне кадкадъ єдномъ речію више кажу, него какавъ мудрацъ у соби изъ своє велике кньиге. —

Има такови люди, коє нигда незаборавлямо, ако смо ій само єданъ путъ у своммъ вѣку видили. —

Тко самъ себе обтужи, тай є само половину казни подложанъ. —

Снажанъ є младъ юнакъ, кадъ му дужность мишицу крѣпи; ал' є іоштъ

снажніи, кадъ се любовь съ дужносћу спои. —

У злу, као и у добру човекъ се више усуђује, него што може. —

Неиспитана добродѣтель, само є половину добродѣтель. —

Примљена су благодѣянія бреме, ако благодарити несмемо. —

Срећанъ є тай, кои се свагда посломъ занима. —

Млогогодишня страданя немогу опомынанъ на негдашнѣ радости избрисата; ал' єданъ єдиный радостанъ погледъ искоренява млогогодишня страданя изъ наше душе. —

Бодрость є снага, противити се, ил' трпити. —

Предразсућенѣ є доиля млоги людій, она ій као луде ужетомъ привезане води. —

Злонравни люди у данашнѣ време имаю найвише одважности. —

Егоисте смо мы сви, єданъ више, другій манѣ; єданъ пусти свой егоизмъ голъ нагъ трчѣати, а другій га хальиномъ заогрне. —

Мали духови ядикую за непостигнутимъ намѣренѣмъ; а човекъ у благородной дѣятелности угуши малодушіе, коє хоће да га къ земльи обори. —

У єдномъ се тренутку свеза супружества свезуе, млого година трає станѣ супружества. —

Пріятельство има подобіе съ любави, што оно станя равнымa чини. —

Човекъ пре обамре своимъ чувствама, него своме животу. —

Родителъи су своіой дѣци воспитаніе дужни, — проче све чини любовь. —

То є найлѣпше првенство човечіе, што се онъ надати може свему, што му є годъ воля. —

Редко побеђуе надъ ладномъ тишиномъ слепа ярость. —

У супружеству се одвећъ често слепы мишева игра. Обично су супругу очи свезане. —

Кои се покаяніемъ неукроти, тай нити є за овай, нити за онай свѣтъ. —

То є врло зло кадъ казнѣно дете зна, да ће заштиту наћи; єръ оно онда свою казнь неправди учителѣвой, а не своіой непристойности приписує. —

Старость обично уздише, кадъ се на младость опомене. —

Жена є доста лѣпа, вели Лутеръ, кадъ се своме мужу допада. —

Любовъ є дѣте, а честолюбіе є гигантъ. —

Супружникъ є само ил' господаръ, ил' слуга, онъ се мора повиновати, ил' самъ узду држати. —

Люди се обично већма кланяю предъ пунымъ цеповима, него предъ пунымъ главама. —

Шта ползую найболя поученія, кадъ по ньима неживимо? —

*

Бодаръ духъ треба слабо тѣло да негује, подобно младой жени, коя свогъ старогъ супруга негује. —

Благо ономъ човеку, кои што треба, то и хоће, нѣму цѣль непоремећена предъ очима трепти. —

Красна женска нѣдра, она су прибѣжиште свака добра и красоте. —

Дужность налаже на непріятеля воевати, а човечность налаже, несрећногъ избавити. —

Любовь безпристрастно дѣли, што іой є срећа поклонила; єрбо, измећу дати и примити кодъ любови нема никакве разлике. —

Люди домове зидаю, а жене украшаваю. — Одма се познає, докъ човекъ у кућу уће, да л' само човекъ, ил' и жена у ньой живи. —

Човеческа су чудовишта егоисте, кои у пространомъ и великомъ свѣту само себе виде и любе, коима ништа тако свето ніе, као ньіово *я*; кои невиность своимъ сластолюбію, свако честно име

своіой суєти жертвую, и кои гордость заслугу другога ружи. — Одъ ованковы одлюда треба се добро чувати! Ньіово непріятельство може намъ наше часове огорчити, но ньіово пріятельство іошть намъ є више опасніе; єрбо насъ оно првомъ приликомъ своимъ користолюбію, или суєти жертвує. —

Каменъ є тврдъ, а добродѣтель є крѣпка, ал' кища, и тороканѣ пробію напослѣдку обоє. —

Супружество є подобно киньиги, кою пре непознаємо, но почемъ є жељно у руке узмемо и одъ желѣ читаюћи застидимо се. —

Тай ми є несносанъ, кои све што є лепо и добро злату уподоблява. —

Нѣка согрѣшенія у мало речи позната, виде намъ се да су гнусна. Ал' кадъ бы мы све знали, шта є томъ узрокъ, што є кривца навело, безъ да є онъ то самъ знао, све те маленкости, кои' є уливъ тако непримѣтимъ, и опетъ є та-

ко великъ; — заиста мы бы често виновника извинили онде, гди га садъ проклинѣмо! —

Гди є тай полубогъ, кои се похвалити сме: моя є совѣсть чиста, као свѣжій снѣгъ? — Но кадъ бы се таковый нашао, кои бы ово казао, то му опетъ нетреба вѣровати; онъ є опаснїи него каюћій се грѣшникъ. —

Онай кои люде тако описує, као што єсу, нека се ненада, да ће му споменикъ поставити. —

Больій є и паметанъ непріятель, него глупъ пріятель. —

Свагда говори оно што мыслышъ, и тако нећешъ нигда оно мыслити, што несмешъ казати. —

Пакостанъ се човекъ нигда већма нерадує, као онда, кадъ види да нѣговъ непріятель страда. —

Многе се душевне болести тако исто мало покренути могу съ мекимъ средствама, као што се и нѣке тѣлесне болести безъ снажногъ потреса немогу

излечити. — Сатира дакле види се, да є у моралу тако исто нуждна, као годъ што є помешаный отровъ у лѣкаріи. —

Величатель є подобанъ добошу, кои премда много уке и буке прави, ал' є изнутра шупаль. —

Побѣда надъ невиносћу у данашнѣ є доба юначко дѣло, за коє се нѣке ветрогонѣ при чаши віна онда хвале; кадъ сирота преварена дѣвица сузама се облива, и убицу своє чести проклинѣ. —

Зракъ є сунчаный топалъ, ал' є снажнія любовь материна. —

Кадь є природа човека и жену створила, она є онда две коцке у сосудъ среће бацила; — човекъ извади паметь, а жена чувство. —

Кадъ страсти горе пливаю, онда истина сакривена лежи. —

И добаръ човекъ нѣкій путъ неможе тако да ради, као што бы требало, но

зато онъ непрестае добрымъ човекомъ быти. —

Лакше є и дивляка обучити, неже л нѣке женске одъ њіовогъ предузетогъ намѣреня одвратити. —

Снажна є мишица смрти, но іошъ є снажнія любовь материна. —

Любовь є тако срдечно съ добродѣтелю, и великодушіемъ союжена, као што є мирисъ съ ружомъ. —

Кротость жене, и постоянство мужа, то є найболъій олай у бури судбине. — Кадъ бы къ томъ преправность на земльи могла већа быти! —

У туђемъ свѣту свакій є нашъ землякъ почитанія достоянъ, кога мы у отечеству и несматрамо. Онъ говори нашимъ єзыкомъ, мы смо съ њимъ сродни. —

Човеческо срце има више бора, него лепеза. —

Любовь є размажено дѣте, кое своимъ сестрама ништа неда, него оће све само за себе да има. —

Дѣвойке ништа старо немилую, кадъ нeмораю, башъ ни старо віно. —

Преноситељи речій, подобни су великимъ зуячама мувама, кое предъ свакимъ прозоромъ зуе и све уплюю. —

Нетреба нигда очаявати, нити због човека, нити због ружичногъ бокора. Зима ће бокору очупати лишће, а несрећа ће човека понизити. Само обое треба съ любови неговати! —

Смрть є привилегираный разоритель радости. —

На говоръ очію оснива се свакій другій говоръ; єрбо кадъ красна усташца на тегобу ударе; одма очи єднымъ єдинымъ погледомъ све сумнѣ разрѣше. —

Гди су жене у игри, ту є противорѣчіе. —

Болѣ є просіякъ, него убогій племићъ быти. — Оногъ рани нѣгова просіячка торба, а овай мора чести ради съ благопристойносћу гладовати. — А гладъ є зла. —

**

Такове су жене, кодъ њи најзаслужнији човекъ буде предметъ шале, ако се онъ по моди неодѣва. —

Убогъ човекъ нема сродника; бѣда му є сестра, а презиранѣ му є братъ. — Тко своє иманѣ изгуби, тай може казати: мои су сродници помрли. —

Єданъ човекъ има гомилу дуката — умре и заборави се. Другій има само неколико пара, купи мастила, пера и артіє и учини себе безсмртнымъ. —

Великима се заслугама мале погрешке опраштаю. —

Природа намъ є дала віно више за лѣкарію, него за свагдашньій напитакъ. — Она му є снагу дала, да се надъ онима освети, кои га неумѣрено пію. —

Човекъ неживи да єде и піє, него треба да єде и піє, само да свой животъ и снагу обдржи, и докле є Божія воля, да може на овомъ свѣту полезанъ быти. Ово є пакъ гдѣкои човекъ заборавіо, и онимъ средствама, коя бы на добро употребіо, тражи срећу у наслађеню єла и

пића. — Неумѣреность безчести човека, полаже га подъ классу животыня, затуплява га, узнемирава му здравлѣ и добро станѣ. Света є дужность човека, да умѣрено єде и піє. Умѣреность духъ трезвенъ и тѣло у здравлю обдржава. —

Нетреба быти у моди нити првый нити последньій. Нека се свакій по своемъ стаю одѣва. — Само будале себе по одѣлу цѣне. — Разуманъ човекъ избѣгава сваку особитость у одѣлу; дѣца се само траже у томъ показати. —

Човекъ, кои є безъ постоянства, може се само женама допасти, — а и то не свима. —

Кодъ дѣце є єдна одъ найячи страстій любопитство. —

Да су дѣца болѣ воспитавана, небы нѣки люди тако рђави были. —

Тко сме рећи: старость нема никакве радости, кадъ се на прошлу веселу младость ѕопомынѣ? — Младость манѣ ужива садашньость, него што старость ужива прошлость. —

Као што родитељи свою дѣцу милую, више нигда дѣца неће тако милована быти. Страхъ, брига, туга, све є то само милымъ родитељима врло добро познато. —

Свагда има жалости и страданя кодъ людій, а заръ ій єданъ єдиный сунчаный взоръ радости неможе разтерати? —

То є добро, што нѣки люди за дуго спаваю, треба се радовати, што ништа рђавіє нераде. —

Люди су свагда ради знати, шта се на хиляду миля далеко догаћа, ал' шта іймъ се у кући догаћа, зато се мало брину. —

Добро побуди завистнике, и ови лако нађуману. — Благо той дѣвойки, за кою се каже, кадъ за ню при нѣной удаи питаю, тко є и чія є она? — я нисамъ нигда за ню чуо. —

Дѣвойка већъ зло ради, кадъ и обсѣну неизбѣгава. У цѣлой природи нема тако нѣжногъ растѣнія, као што є невиность. Брже се рђавъ гласъ о дѣвойки

разнесе, негъ што се прахъ на крили лептира отрти даде. —

Свакій човекъ има своє погрѣшке, ал' ни єданъ ніє радь да му напомену. —

Сиромаштво понижава, презиранѣ іоштъ више, подозрѣніє највише. —

Гдишто само међу четыръ ока речено, уєдацъ є насѣкомогъ, кои међу више очію дубоке ране прави. —

Свако велико дѣло чини се малымъ духовима да є лудость; но ако є добро за рукомъ изашло, онда дѣлателя назову юнакомъ. —

Надежда є єдино благо, коє съ несрећомъ расте; она є нуждань новчићъ, кои радо дѣлимо. —

Речь, коя іоштъ на єзыку трепти, тако є нешкодльива, као и каменъ у руци; али є л' речь изказана, и каменъ є л' баченъ тко може за слѣдство добаръ стоятн. —

Старацъ се опоминѣ на любовь, а младићъ є осећа. —

Прекомѣрна радость и жалость, оне су една другой сродне; обема сузе теку на мѣсто речій, обе теже за самоћомъ.—

Красно є право жене мужевлѣву тугу заєдно дѣлити. —

Вѣрность є дугъ, кои човекъ своіой жени последньимъ издисаємъ изплаћує. —

То нису свагда зли люди, о коима комшіе зло говоре. —

Има л' гди лепшій храмъ, него што є вѣрно срце жене? Тко се усуђує тако смѣло одважити, и самомъ тирану противити се, као жена? —

Великій међу людма, ніе свагда слѣдство да мора у себи и за себе великій быти; — нѣкій стрепи у усамлѣной ноћи, коя неброенымъ людма чело разведрава. —

Тко свима людма у здравлѣ піе, често се догађа, да своє здравлѣ попіе. —

Найрадостніи часови човечіи мирно пролазе безъ свакогъ шума. —

Адвокати се понайвише ране одъ человечески страстій. —

Болѣ є заслуженый грошъ, него поклонѣнъ талиръ. —

Єдина, чрезъ кою човекъ по правно — умнимъ законима самъ себи важность дати, и другима ползовати може, єсть моралнa добротa. Єдна одъ найбольи добродѣтелый єсть любовь къ ближнѣму, сожаленіе прама нѣговимъ тегобама гледи, како ће му помоћи. Тко какво благодѣяніе за награду илъ за благодарность чини, тай само свое користолюбіе показує. У приликама народнѣ несреће, наводненія илъ пожара, и у подпомаганю отечества, ту се неизгледа на користь илъ благодарность, него се по могућству подпомаже, ту се наслађава чувство, што є по своимъ силама съ обштима дѣйствовало. —

Добро є у свету добро, начинъ коимъ се то случило може быти кои му годъ драго; тако, као што извирућа вода подкреплява, ако она и изъ неравны камења изтиче. —

Има рђавы людій, кои гди само мало дима виде, одма пире докъ пламенъ одтудъ небукне; пакъ притомъ прекрсте руке, радујући се стоє и гледе, ил' іошть носе парче дрвета, те мећу на ватру. На гашенѣ и немысле. —

Добродѣтель мало прави шумъ, а она є кћи любови; — шкода, што тако матери редко надъ главомъ расте. —

Сунце мами цвеће изъ землѣ, а любовь мами добродѣтель изъ срца. —

Завистъ є пре супружества рана, а у супружеству є смртный отровъ за любовь. —

Духъ отчинъ може кћериномъ духу ползовати, но любовь материна мора іой срце сохранявати. —

Она жена, коя нигда незна, шта ће у кући радити, врло често у искушеніе пада, да ванъ своє куће какво зло уради. —

Срећно супружество найболя є свеза, коіомъ є Богъ люде на животъ скоп-

чао. — Тко неоженѣнъ умре тай є само половину живіо. —

Любовь и миръ то су два єднака дѣтета, коя се свакій часъ у играню свађаю. —

Кадъ любовь лебацъ ломи, на то се негледи, єсу л' комади велики ил' мали. —

Богате люде свагда похвалюю, да є оно све добро, што годъ они раде; ал' кадъ сирома човекъ само єдну стопу съ правогъ пута сврне, одма овай или онай на њега нападне, и у прахъ га сатире. —

Великодушіе и повѣренѣ, то су красни цвѣтови; но пре него што ій на туѣой земльи пресађуемо, пайпре морамо ону землю извидити; єръ њима свака земля непрія. —

Нѣкій є човекъ већъ свое право изгубіо; єрбо є врло рано и явно о томъ говоріо. —

Єданъ тужанъ данъ нѣкій путъ тамани све будуће дане трезвености. —

Редко є човекъ оно, што се чини, да є. —

Новцы и срећа обично су заєдно, но опетъ не тако названа кућевна срећа. —

Люди се срамоте суза. Никомъ ніє мило, да га познаду, да є плакао, а то є башъ знакъ човечества. —

И изъ манѣ радости може се наслађенѣ живота црпити, као што и пчеле изъ польскогъ цвѣћа медъ сисаю. —

Онима, кои се само жене забаве ради, мора іймъ супружество до злабога дуго быти. —

Спозна срећа подобна є лепомъ єсенѣмъ времену, човекъ двогубо ужива. —

Домъ, у комъ смо радостне дане проживили, съ печалію поодимо, кадъ стари познаници више у нѣму необитаваю. —

Свакомъ богатомъ на човечество ослањати се, често быва тако, као и на песку зидати. —

Залуду є будале учити. Редко се они поправити даю, а іошть се манѣ одъ ньи благодарность заслужи. —

Печаль свагда є гуя, — ал' печаль у супружеству то є пакао на земльи. —

Ружице любови прецвѣтаю у лѣто; ал' ружице супружества преживе зиму.—

Познаватель людій зна, да се често добро дѣло у мало дана заборавля, а рђавь гласъ о човеку башъ му ни гробъ нештеди. —

Што човеку найближе стои, то онъ често найдалѣ тражи. —

Съ великимъ талентомъ быва, као и са змаємъ одъ артіє; коликогодъ выше лети, толико се више дѣца купе, да га доле довуку. —

Нѣкій човекъ само оне люде за пріятелѣ има, кои су нѣгове жене любовници. —

Човекъ є за радню рођенъ, о томъ свѣдоче многе разне тѣлесне и душевне силе, кое є онъ одъ многомилостивогъ Творца добыо, и различне потребе, кое

су му уроћене, и кое се безъ радньћ немогу задовольити. Радня тѣло и душу у здравлю обдржава, крѣпи и подиже тѣлесне и душевне силе, сохранява одъ сиромаштва и срамоте, доноси благословъ и имућство у кућу. Тко се за раніе на радню обвикао, тай радо и ради, радня му є потребомъ постала. —

Єдна несмыслена речь често быва узрокъ великомъ злу. —

Болѣ є преваренъ быти, него се свакій часъ превари надати. —

Любовь свезуе два сущтества, супружество изъ два єдно ствара. Любовь пеаръ радости проспе, а супружество капъ по капъ срче, и кадъ є на краю гроба, онда га само са свимъ до дна испразни. Любовь є гусеница, коя се у супружество уплете, и као лептиръ чисту рану изъ цвѣтногъ мириса сиса. Године прођу, а добра и поштена жена нигда неостари; зима и лето пролазе, а любовь супружеска остає топла. — Туда бурѣ шуште, гди любовь обитава, у обятію миле супруге свака се туга само половину, а свака радость двогубо осећа. —

Владѣтель є само онда богатъ, кадъ є народъ богатъ. —

Изъ малогъ поточића често быва велика рѣка, — тако се исто у свѣту и важнима заведеніяма догађало, да су почетакъ маленъ имала. —

Жене су све кротке; — но с в е ванъ свое куће. —

Онай данъ, кадъ се девойка венчава, онда меће свой вратъ у ярамъ супружества; — калуђерица, кадъ обуче црне хальине, онда є нѣнъ данъ венчаня. Прва добыє мужа, а друга — башъ ништа. —

Овай є животъ као єданъ данъ, а нѣговъ є край вече. Каогодъ што є истина да вече долази, тако є истина да смрть за животомъ слѣдує. —

Благородне душе немогу трпити, да грѣшникъ очаява. —

У собн, гди Сафиръ спава, на єдной таблици написано є: „Свакояко є само онай срећанъ, кои спава; онъ рче, небои се полицыє, и саня безъ цензуре. —

Стихотворацъ, кои одъ свогъ стихотворенія живи, ніе добаръ супругъ; ербо онъ, као стихотворацъ, у воображенію живи и трепти, а супружество крила сили воображенія подсѣца. —

Доброта и ученость имаю, подобно злату, свою унутрашню вредность. —

Честногъ човека оклеветати, кои своимъ путемъ мирно ходи, то є тако лако, као и славаюћегъ човека убити; ал' гласъ невино оклеветаногъ опетъ повратити, теже є него одъ богиня рапавогъ угладити. —

Клеветникъ є найопасніи злодѣй у држави, еръ се у нѣму союжаваю многа зла. Онъ є крадљивацъ, кои се у домове увлачи, и више, него што є злато и сребро, краде. Онъ є убица, кои неоружаногъ човека напада, и често му више него самъ животъ узима. —

Любезници и шеве само у пролеће пѣваю, и треба се радовати, што насъ у єсенъ сасвимъ неоставляю. —

Женска лѣпота мудросћу обдарена, може невѣроятне ствари могућнима учи-

нити: н. пр. гордый юнакъ буде побѣђенъ; тврдица буде издашанъ; мудрацъ буде будала. —

Повѣренѣ за никакавъ народъ, за никакве секте привезано ніе, — оно принадлежи човечеству! Честитъ човекъ налази га у туђемъ свѣту, као и у своме отечеству. —

Сунчана топлота любови материне снима одѣло съ дечины плећа, а предъ буромъ отчиномъ дѣца се већма у одѣло умотаваю. — Дѣте коє є сгрѣшило, ту тражи утѣху, гди є невино на материни груди повѣренѣ посисало; шта може природніе быти? —

Свака тегоба двогубо є тежка, кою намъ нитко непомаже сносити. —

Болестнику ништа непомаже златанъ креветь; а разкошнику непомаже велико наслѣдство. —

Лажи су као снѣжна лопта, колико ій више валямо: толико све веће бываю. —

Пређутанѣ погрѣшака наши непріятеля, то є найлѣпше зрно бисера на круни човеческе добродѣтельи. —

Мы пре неосећамо, како смо срећни у своіой кући, докле годъ єдаштутъ у овой срећи небудемо узнемирени. —

Често се чини да є ново болѣ одъ старогъ, но на огледномъ камену искуства неодржи свагда покушаванѣ. —

Люди, кои сами собомъ управляти знаду, то су рођени господари. —

Родительи своіой дѣци немогу веће добро учинити, него кадъ ій добро наставляю и честно воспитаю, ил' одъ другогъ наставляти и воспитати даю. Богатство є непостояно, и у рукама рђаво воспитане дѣце право є трнѣ, коимъ се осакате. Мудрость и добродѣтель, то су постояна и траюћа добра. Човекъ кои ньи притяжава, свагда ће трезвенъ быти, и нигда неће нужду у своимъ животу трпити. —

Ніе то Божія воля, кадъ люди єдни на друге оружіе подижу. Законъ є Бо-

жій любовь, обшта любовь. — Война люде прави сурове и нечовечне. —

Сунце є великій изворъ здравля цѣломъ свѣту, на кои нетреба путовати, и изъ когъ свагди и свакій данъ црпити можемо. — И наравно то є узрокъ, те се люди іоштъ давно сунцу кланяше. —

Новце и добра дѣла нетреба брояня ради збирати. —

Свагда мора таковы срца быти, коя оно у тишини опетъ добро ураде, што су имъ главе често великимъ шумомъ разориле. —

Тко никогъ увредіо ніє, и опетъ непріятеля има, тай ніє свакидашньій човекъ. —

Користолюбіє има више наличія (Laster), него фашанге у Риму; човекъ, кои се само изъ користолюбія жени, тако є исто сожаленія достоянъ, као што є чивутинъ презираня достоянъ, кои се изъ користолюбія покрсти. —

Юношеске страсти уподобляваю се диму, ал' човеческа є любовь ясанъ пламенъ. —

Власть у руци напрасногъ човека подобна є горећой буктињи у руци лудогъ човека. —

Тко неможе истину да трпи, тай лежи у заблуђењу закопанъ. —

Духъ є (Genie) као и кременъ рапавъ, ал' башъ изъ оны ћошкова и изкачу варнице. —

Каогодъ што хальине, коє необлачимо, мољци изгризу; каогодъ што лађи, коя дуго у пристаништу лежи, црви дно прогризу; као што мачъ, кои се изъ корица невади, рђа изеде; и воде, коє неодтичу, гадове производе: тако мора и єдна држава одъ леньивы жителя своіой пропасти на сусрѣтъ ићи. —

Нѣко зло съ почетка види се, да є добро, коє текъ после велику шкоду приноси. —

Човекъ треба своє срце добро да сохранява, ако є радъ да нѣкимъ искушеніяма не подлегне. —

Свакій треба да болій быва докле годъ на овомъ свѣту живи. —

Искуство є књига живота у оригиналу. —

Будале често више шкоде, него злодѣй. — Рѣавъ човекъ може быти разуманъ, и само онда оклеветава, кадъ се нада, да ће тимъ свое намѣренѣ постиѣи; напротивъ пакъ будала непрестано брбля, онъ є подобанъ згоди, коя тестерише, и коя, кадъ се навіє да ради, све, што іой се годъ подмете, изкомада и измрви. Зато се рѣавому човеку съ пута уклоняй, а одъ будале се треба сакрити. —

Онай, кои пунъ честногъ прилѣжанія свой дневный посао сврши, може у вече своѓъ живота радостно казати: добру ноћь! —

Тко ништа добро непосѣе, како ће добро да пожнѣ. —

Свою будалаштину добро познати, може се правомъ мудросћу назвати. —

Мударъ човекъ свагда мысли на слѣдства. —

Богъ самъ срце човечіе види, а човекъ не, єръ оно прозора нема; кадъ бы

се нѣки люди овогъ при суденю своме
другима опоменули, то небы о добром
човеку рѣаво мыслили. —

Онай є човекъ богатъ, кои мало за
ктева. —

Прама самомъ себи треба да смо
строги, ал' прама другимъ людма треба
да смо умиляти. —

Што комъ несмемо у очи казати, не-
смемо ни за ньимъ говорити. —

Тко законе земальске пази, тай є
граѣанинъ; тко законе природе пази, тай
є човекъ. —

Запинѣ и пада свакій, кои на смр-
тнымъ ногама иде. — Онай є среѣанъ,
кои брзо устане. —

То є найгадніе одъ свы неваляли дѣ-
ла, побѣдомъ се величати, при коіой є
честь изгубльна. —

Хромъ човекъ млого далѣ отиде, не-
го здравъ, кои се съ мѣста непомиче. —

Люди своме тѣлу нерадо одказую
препитаніе, ал' да духъ наране, има ій
доста, кои се нимало нестараю. —

Умѣреность у живлѣню то є найбоља лѣкарія. —

То є велика погрѣшка, кадъ млого предузмемо, а мало извршимо. —

Съ людма, кои свой разумъ неће да употребе, ништа ніе вредно починати. —

Искрени люди найманѣ говоре. —

Човече, у вече кадъ у постелю лежешъ, помысли, да, може быти, у ютру више устати нећешъ. —

Єдно єдино добро дѣло више є у вредности, него хиляду похвалны речій. —

У младости често намъ се какво мнѣніе, илъ обичай чини да є незгоданъ; алъ кадъ старіи будемо, онда дознамо ньіовъ темель, и онда ій сасвимъ другчіе сматрамо. —

Разсуђенѣ тѣши у свачемъ, и помаже у свачемъ. —

Рђавомъ човеку треба лѣность, а будали ћутанѣ желити. —

Има тако добро одѣвены будалаштина, као што и добро одѣвены будала има.—

Мнѣніе є краљица цѣлогъ свѣта. —

Гордость ништа непомаже; сви мы, велики и мали неможемо єданъ безъ другогъ быти. —

Има людій, кои се надъ другима узвысити мораю, да бы ій то стало, колико му драго. Ньима є то свеєдно, кадъ ій само примѣчавамо, кадъ само очи свѣтске на себе привлаче. —

Све страсти претерую. —

Надежда често быва шарлатанъ, кои насъ превари. —

Благодарность — єдина є добродѣтель, коя се съ човекомъ раћа: докъ се све проче текъ понятіяма развію. Дѣте, коє сиса, већъ є благодарно онима наклонѣно, кои га негую и любе, но на жалость, опетъ ій доста неблагодарны има. Тако, прво они заборављю благодарнима быти, кои су у свомъ дѣтинству одъ благородны благодѣтеля изъ недоскудице избављни, за полезне државне

членове брижљиво воспитани, и природанъ даръ ньіовомъ брижљивосћу за художника развили. Многи мудрую о полученымъ благодѣяніяма; єръ они мысле да право имаю, срећно станѣ благодѣтеля и ньіово иманѣ располагати, и тако благородномъ дѣлу неће своє уваженіє да покажу, него га умаляваю и тымъ мысле благодарность избѣћи. Исто тако лако заборављаю младићи своє учителѣ, кои су іймъ прьвый пуполякъ добра у ньіову душу пресадили. На жалость, има, — особито у садашнѣ време, неблагодарне дѣце, кою сва пожертвованія родительска немогу задовольити. На срећу єчовечества, што таковы изрода опетъ у великомъ числу нема. — Кадъ подчињеному или служителю благодѣянія или подарке учинимо, нетреба никакву благодарность изискивати. Ако овака особа увиђа, то ће съ умноженомъ своіомъ услужносћу и припознаванѣмъ показати. Чувство благодарности произлази изъ благородны срца, и у колико є ово честніє, у толико є оно признателніе. Колико таковы обвезателства производе любовь и пріятельство, и саме дружев-

не услужности, и како се зато радо благодарности предаємо! Чувства пунымъ душама она неизбѣгава, и сиромаштво топломъ благодарносћу споминѣ ниме своѓъ благодѣтеля предъ Всевысочайшимъ. Сатирици примѣчаваю, да су зато благодѣянія реѣа, да небы никогъ неблагодарнымъ учинила. — О благодарности примѣре намъ даю и найдивльи звѣрови, почемъ се укроте прама оныма, кои ій ране и негую. Ал' суровый човекъ ніе такавъ, кодъ кога є узалудъ свакій трудъ; єръ неможе благородно чувство на овоѓъ сожаленія достойноѓъ упливъ имати, и онъ добродѣтель благодарности нити познае, нити извршивати може. —

Особитый є даръ природе здравъ разумъ, кои насъ надъ нашимъ страстима, као и надъ нашимъ слабостима подиже, кои нашимъ првенствомъ, талентомъ и нашомъ добродѣтелю насъ управляти учи. —

Разумъ често више ништа срцу не быва, него што су нѣке библіотеке своѓъ притяжателю. —

Сирома човекъ, кои ниодкогъ независи, незна за другогъ господара, осимъ за нужду. —

Честолюбивъ є човекъ неутѣшанъ, кадъ му нѣговъ планъ за рукомъ неизаће. —

Мударъ, а притомъ злобанъ човекъ, и мударъ, а притомъ правичанъ човекъ, тако су различни, као потаянъ убица, и честанъ борацъ. —

Има людій, кои добродѣтель у явномъ мѣсту нигда тако блистати неће, као што у приватномъ животу блиста.— Што годь є лѣпшій діамантъ, толико таньій обмотакъ мора быти. —

Гордость и суєта врло су различни. Гордость є ћуталица, продрзльива, непоколебима; суєта є пакъ подла, непостояна, немирна. Гордость често быва изворъ нѣки добродѣтельи, а изъ суєте произходе готово све превратности. —

Нѣке погрѣшке сохраняваю одъ нѣки прилѣпчивы порока тако, као што у

време куге четвородневна грозница одъ прилѣпчивости кужне сохранява. —

Званія нетреба давати людма, него люде званіяма. —

Право богатство лежи у нашой глави и у нашемъ прилѣжанію. — Овай нашъ капиталъ до смрти остає. —

Пріятельима добро учинити, ніє никакво художество, ал' непріятелѣ избавити — води къ небу. —

Због лѣпоте дѣвойку за супругу узети, тако є, као да польско добарце због ружа купуемо! — и іошть бы ово друго опетъ паметніе было! єрбо руже сваке године цвѣтаю. —

И рѣави люди нѣкадъ учине какво добро; — они су ради искусити, да л' ово заиста тако млого наслађеня чини, као што добродѣтелни люди доказую. —

Мода прави животъ позориштномъ игромъ, у коіой нѣки неотице комедіянти буду. —

Мудрость спроводи добродѣтель нескверно крозъ віоръ свѣта. —

Тко никаква основоположенія нема, тай обично ни карактера нема; тко карактеръ има, тай и потребу осећа, да себи основоположенія набави. —

Уваженіе више є у вредности, него гласъ. —

О матере, воспитавайте ваше кћери, да буду поштене и добре домаћице, пакъ ће се онда лако супругъ наћи. —

Женска є вѣрность іоштъ непостижима остала. — Да на овомъ свѣту нема жена, онда бы само половину тако лѣпъ быо. Жена є часть великогъ ланца, кои съ небомъ човека скопчава. —

Често се догађало, да є суета нагонъ была, те є човека слободила, да све своє душевне силе развіє. —

Нѣкогъ се човека због нѣговы талента бояли, а због нѣгове добродѣтельи мрзили су на нѣга. Дуго є то траяло, докле му є удовлетворено. —

Онда є порокъ сасвимъ порокъ, кадъ на добродѣтель мрзи. —

Упражненіе добродѣтели, то є потреба благородны душа. —

Согласіе међу браћомъ ређе є, него што се мысли. —

Кадъ се доказує, да су люди безъ чувства найсрећніи; то се онда сећамъ индіянске пословице: седити є болѣ, него стояти, лежати є болѣ, него седити, ал' є осимъ свега найболѣ — мртавъ бы-ти. —

Каогодъ што се може любовь пріятнымъ безуміємъ назвати: исто се тако може и честолюбіе озбильномъ будалаштиномъ назвати. —

Своєвольство показує карактеръ човека, као што и любовь темпераментъ показує. —

Све, што се годъ одъ сунчане свѣтлости, и одъ човечески очію укланя, то ніе чисто. —

Дѣвойке више изгубе своіомъ нескромносћу, него што своіомъ лѣпотомъ добыю. —

Човекъ є обично са своимъ разумомъ задоволянъ у толико више, у колико га манѣ има. —

Повѣренѣ неможе се, као новцы, у игри, добыти, морамо га заслужити. —

Предубѣжденѣ, суета и користолюбіе овлаћуе свѣтъ; кои бы требало, да разумъ, истина, и чувство обладаю. —

Човекъ треба да у себи самомъ свою праву срећу тражи, и да є наће. —

Пре него што смо великодушни, треба да смо справедльиви. —

Срећа се често уподоблява, богатымъ и разметкућнымъ женама, ков кућу сасвимъ упропасте, у кою су богатствомъ своимъ отровъ донеле. —

Промена у моди то є данакъ, и то не маленъ. —

Нитко ніе богатіи, одъ штедльива човека, а нитко сиромашніи одъ тврдице. —

Локе каже: нетреба говорити, а незнати шта говоримо, и што неразумемо нетреба мыслити да разумемо. —

Човекъ, кои хоће свима людма да угоди будала є безъ карактера, тесто є, коє се одъ руку цѣлогъ свѣта гнѣчити дає, цвѣтъ є, кои за свакогъ мирише, влать траве, кои се по свакомъ вѣтру поводи. —

По окончанію читалишта, у комъ є Сафиръ пословице за тему узео, запита га нѣтко, како се ова пословица разуме: „Комъ човеку Богъ званіє даде, томъ и паметь даде," а има тако млого чиновника плитке памети. Сафиръ одговори: „Званія се разно раздаю, одъ части одъ Бога, одъ части одъ министра. Комъ човеку Богъ званіє даде, томъ и паметь даде; будући пакъ, да понайвише министри званія даю, то одкудъ бы сви паметь добыли. —

Мударъ а притомъ честанъ човекъ саюжава са чистоћомъ своє совѣсти мудрость, коя є оклеветаніє превидила, и предупредила. —

Треба се трудити своє потребе одъ дана на данъ ограничавати, єръ оне иначе све више свирѣпствую. —

Да нема болести у свѣту, то бы смрть све покосила. —

Суди л' ткогодъ рѣаво о теби, немой зато на нѣга мрзити. Кои те болѣ познаѥ реѣиѣе: онай ѥ рѣавъ познаватель людій. —

Добродѣтель ѥ као и здравлѣ, велико добро. — Добродѣтель ѥ прама пороку, као здравлѣ прама болести. —

Ништа се тако тежко неоставля, као мысао, кою смо ѥданъ путъ омилили. — Нѣки люди, кои су више пути банкротирали, іоштъ непрестано се своіомъ чесѣу заклиню. —

После Бога почитуй владѣтеля. Онъ ѥ одъ Бога поставлѣнъ, да добрымъ поредкомъ и правдомъ државу управля; онъ свуда разпространява дѣятелность, припитаніе, и безбѣдно станѣ живота, и овимъ подобна. —

Люде, коѥ само половину познаемо, нимало ій непознаемо. —

Оѣемо л' да се у свету допаднемо, то се морамо склонити, о онимъ ствар-

ма, кое знамо, одъ онаковы се людій поучити дати, кои ствари оне незнаю. —

Велики духови радо живе усамлѣни и одѣлѣни, као орао, кои оштримъ взоромъ далеко види. —

Многи су люди због тогъ узрока робови; што незнаю речь нiє казати. —

Многи се люди приближаваю истини, ал' одма се опетъ брзо одъ нѣ удале, подобно дѣци, коя за маскомъ трче, а почемъ се маска окрене, одма натрагъ беже. —

Воспитаніе мора на двама основоположеніяма, на моралу и на мудрости основано быти; моралъ да нашу добродѣтель подпомаже, мудрость да насъ одъ страни порока сохранява. —

Любовь се у обште вешма допада, него супружество, — єръ су романи многима забавніи, него исторіе. —

Супружество постане изъ любови, као димъ изъ пламена. —

Жене уобште рђавіє о людма мисле, него люди о женама. —

Има и было є людій и жена у свѣту, кои єдно одъ другогъ чувство за чувство незактеваю, него обхођенѣ за обхођенѣ. —

Што човекъ изъ искуства научи, то найболѣ зна. —

Театеръ има великій упливъ на нрави, илъ ій поправи, илъ разврати. —

Одкудъ то долази, да є онай, кои є за самогъ себе врло ясно понятанъ, за читателя кадъ кадъ непонятанъ? Єрбо списатель съ мысли на израженіе, а читатель съ израженія на мысао прелази. —

То є примѣчанія достойно, да мѣъ дивляцы нема примѣра о безумію и самоубійству! —

Премда се каже: то є зло, што шкоди, но и то се неможе казати: то є добро, што ползує; єрбо, што у єдномъ тренутку ползує, то може после дуго времена илъ за свагда шкодити. —

Благостанѣ своє државе, то є добромъ владѣтелю прва мысао; — сва нѣгова предузиманя на то треба да теже. Нѣгове уредбе показую правду и мудрость, и нѣгови поданици уживаю радостно и задовольно плодове своґъ труда. — Онъ нерадн самовольно изъ своє главе, него пита и слуша своє мудре совѣтнике. Науке и художества цвѣтаю подъ нѣговомъ заштитомъ; онъ люби отечествене Музе и подпомаже даровите младиће. Нѣгови су сынови надежда држави. Озбильность є у ньіовомъ лицу, и човеколюбіе пламти на ньіови образи.' —

Свака женска иновѣрка мысли, да ню човекъ само онда искрено люби, кадъ какво преступленіе збогъ нѣ учини. —

Нитко несрећнін ніе одъ онога, комъ се нигда несрећа догодила ніе. —

Тко є радъ срећанъ да буде, тай мора два свойства имати, коя се прилично виде єдно другомъ противна: стерпѣніе и смѣлость. — Стерпѣніе, да право време дочека; смѣлость, да прилику, коя се укаже непропушта. —

Доказую да нетреба сироту, ал' ни богату за жену узимати; єрбо прва њеномъ оскудносћу, а друга њеномъ гордосћу теготне бываю. И то доказую, да є болѣ за жену узети мало сиромашнію одъ себе, као што є пріятеля имућнієгъ одъ себе болѣ имати; овай да насъ сохранява, а она да намъ се повинує.—

Надежда у Бога, и тихо сношеніе зла, разгонява мрачну тугу изъ наше душе. —

Кои свакомъ повѣрава, онъ є будаластъ, кои никомъ неповѣрава, онъ є човекомрзацъ; зато повѣравай, ал' гледай комъ повѣраващъ! —

Нашъ є животъ подобанъ позоришнои игри. Несуди се о њой колико є дуго траяла, него є л' добро ил' рђаво представляна. —

Благостанѣ поданика доноси владѣтелю више чести, него побѣда надъ непріятелѣмъ. Славніе є десеторицу обдржати, него хиляду утаманити. —

Штогодъ више небесный сводъ сматрамо, толико више звезда пронаћемо; и коликогодъ дубљ у науке проникнемо, толико више дознамо, да є іоштъ млого за изобрѣтеніе заостало. —

Добро се треба чувати тихе воде, спаваюћегъ пса, туђи коня и зле преваре. —

Ничемъ неможемо више чести задобыти, као кадъ онима, кои су насъ увредили, великодушно опростимо. —

Каогодъ што мирисный кринъ изъ непріятно мирисавогъ стабла, и као што ружица на трню расту; као што црна кокошъ бело яє снесе, а изъ белогъ яєта црно се пиле излеже: тако исто быва съ дѣцомъ добры и рђавы родителя, често се догађа, да одъ рђавы родителя дѣца добра буду, и обратно одъ добры родителя дѣца рђава. —

Млого и добро говорити, редко се обоє заєдно догађа. Зато є болъ, съ мало речій млого, него съ млого речій мало казати. —

Многи є людій животъ подобанъ бурету віна; почетакъ є и среда найвкусніє, а талогъ често быва мутанъ и кисео. —

Женске су ружи подобне, коє лѣпо миришу, а брзо увену. —

Свакояко човекъ може на Божіой земльи добро радити, и себи самомъ полезномъ дѣятелносћу свою срећу и своє живота радости оснивати. —

Човеческій се животъ може съ бурнымъ моремъ сравнити, у комъ стѣна, прудова и бурѣ толико има, коє насъ у млоге опасности доводе; — само насъ искуства разнымъ начиномъ пре бацаня котве срећно у пристаниште пуштаю. —

Како срећно живи народъ подъ заштитомъ доброгъ владѣтеля, кои є отацъ отечества! — Онъ люби миръ као юнакъ; зато га почитує нѣговъ народъ као своїъ анѣела хранителя, и люби га, као своїъ отца. Будућа є слава основана. — Нѣгови войници стоє крѣпко, као гвоздене стѣне; вѣрность нѣова прама своме владѣтелю презире животъ; о-

на са усхићењмъ виче, кадъ се на непріятеля иде: у име Божіе за владѣтеля и отечество! —

Има ій међу страстима особито три, кое су заиста за люде то, што су у баснословію три паклене Фуріе за проклетнике биле; оне се зову: честолюбіе, сластолюбіе, и похотльивость. —

На овой красной земльи, коя онымъ створеняма, што законима природе свагда вѣрна остаю, правый рай мора быти, мало людій живе, кои су сасвимъ срећни. — Узрокъ е тай у самымъ людма, у нѣовимъ разнѣженимъ, одъ страстій непрестано узнемиренимъ срцама. —

Страсть е подобна неситомъ црву, кои красномъ цвѣту, званомъ благополучіе, непрестано коренъ гризе. —

Хоћешъ да си срећанъ на позоришту овогъ свѣта: то негледай да се блисташъ, него само да ползуемъ. —

Нѣки люди разораваю, да знатни остану, ербо направити кадри нису. —

Касно покајаніе редко е искрено, а искрено покајаніе редко е касно. —

Треба се чувати одъ свакогъ напрезаня снаге; ербо после напрезаня долази слабость, а станѣ е слабости свагда несрећно станѣ. —

Никакво сиромаштво ніе тако тегобно, као оно, кое после прошлогъ излишества слѣдуе. —

Тко е за природу и чувство човеческо нечувствителанъ: тай е и за Бога нечувствителанъ. —

Любовь и богиньѣ мора свакій єданъ путъ у своемъ вѣку претрпити; но више ньи съ богињама болѣ прођу, него съ любови. —

Безъ нужде нетреба посао до последньѣгъ часа одлагати; — но одохновеніе и опоравлѣньѣ мораю силе наше по савршеномъ послу крѣпити. Ово се найболѣ ужива сматранѣмъ красне природе, ил' у кругу свое породице, ил' са вѣрнымъ пріятелѣмъ. —

Мудрацъ е любичица, коя само у трави сакривена цвѣта. —

Гди любови нема, ту ни среће нема.

—

Разумъ безъ вѣре, жезль є на пространомъ мору, и котва на тврдой земльи.—

Ништа ніє жалостніе, као станѣ човека, кои є прама породице, пріятельства, и природногъ наслађеня нечувствителанъ. — Онъ є на овомъ свѣту, као изслабльный путникъ, у пустой, сувой, и непрегледимой песковитой пустыньи, самъ саморанъ крайнѣ убогъ и безъ помоћи, и нигди спокойногъ места нема, нигди подкрепленія за свою изнемоглу ядну душу, нигди нема створеня, коє бы съ ньимъ чувство делило, на коєгъ бы груди одпочинуо; и на коєгъ бы чистогъ срца утѣху, одлакшанѣ и подкрепленіе црпити могао! Таковый се човекъ принуђенъ види, іоштъ къ єдномъ осталомъ средству, къ несвѣстици съ шумнимъ дивіимъ задовольствама, ил' съ неумѣренимъ наслађенѣмъ снажногъ пића, нѣгово последнѣ очаянія пуно прибѣжиште узети; подобанъ є болестнику, кои сву надежду изгубивши да ће икадъ

оздравити, опіумъ узима, да баремъ чувству свирѣпе болѣтице съ нечувствующимъ мртвимъ сномъ избѣгне. —

Изъ златне чаше отровъ пити, и одъ невѣрногъ пріятеля совѣтъ примати, то є свеєдно. —

Єзыкъ, као мачъ, незарѣа у женской глави. —

Любовь може све учинити! — да и девойка неудата до века остане. —

Нигда нетреба две ствари у єданъ махъ предузимати, и ништа нетреба до сутра одлагати, што бы данасъ предузети могли. —

Свакій народъ себе несрећнымъ чини, кои се обманути даде, своимъ владѣтелю повиновеніе одказати! — Таковый народъ живи у непрестаной борби. Нитко ніе своимъ животомъ постоянъ. Нитко мирно при своимъ послу неседи, и нитко незна, комъ ће сутра одъ тогъ плодови у дѣо пасти. —

Женско срце подобно є ружици! Свакій нѣнъ почитатель добыє по єданъ листићъ, а супругу остану бодлѣ! Врло горко — ал' кадкадъ врло истино! —

Ништа нема гадніе, а притомъ смѣшніе као што є лажь. Она є обично дѣйство злобе, коя по већой части своє намѣренѣ промаши. Єрбо лажь ће се свагда ил' пре, ил' после одкрити. — Премда своіомъ лажи може кадъ нѣко време другомъ шкодити; ал' напослѣдку лажь самомъ лажльивцу шкоди. —

Треба се чувати кадгодъ намъ є глава каквомъ страстію зажарена, уговоръ заключавати, ил' оно радити, коє башъ онда нуждно ніє; него треба чекати, докъ се крвь разлади, и докъ разумъ опетъ на кормило седне. —

Животъ човеческій подобанъ є позоришнтной игри; прва є часть младость, и зато є свакій на ню внимателанъ. —

Кодъ младића є велика погрѣшка раскоштво. Искусанъ човекъ, и своє новце, и време єднако употреблює; онъ

новацъ неразмеће, нити єдногъ минута пропушта, да небы нѣму ил' другомъ на ползу био. —

Єдна єдина покварена свирала у оргульи квари цѣло свиранѣ; исто тако може и єданъ рђавъ човекъ цѣлу обштину покварити. —

Треба манѣ говорити, а више радити. —

Многи кажу: нитко ніе совршенъ, совршенство є непостижимо; и само покушаванѣ є обсѣна мозга. Зашто да се я трудимъ, оно да будемъ, што быти немогу? —

Разуманъ човекъ вели: премда є цѣль совршенства непостижима, но зато опетъ мое старанѣ, трудъ и вниманіе да неизостану, колико є годъ могуће нѣму се приближити. Свакій ћу данъ нѣму тежити, да га толико, колико є могућно постигнемъ! —

Недржи найдужій животъ за найсрећніи, него само онай, што є на найболѣ олданъ био. —

Кадъ народъ радню, и обдржаванѣ живота има, треба да є задоволянъ. —

Нигда нетреба стварь себи тежку представляти, ил' буди какво предпріятіе да є трудно. —

Неспоразумѣнія су безъ сумнѣ узроци найвећимъ непріятельствама и разпрама међу людма. —

Ако є и найчистія, и найневиннія любовь єдногъ младића, комъ возрастъ и станѣ недозволява, да себи сопутницу живота избере, любовь му є разораваюћій отровъ; кои га ослаби, и свако добро мѣсто у нѣму утуши, невеселымъ га и неспособнымъ чини за свако предпріятіе. —

Често облаци сунце помрачаваю, а страсти разумъ. —

Треба се чувати одъ оны людій, кои особито благочестіе показую, у свакомъ разговору и у маленкостима, непрестано се на Бога и Христа позываю. — Великій познаватель срца човечески, Шек-

спиръ, рече негди: „Врло се често догађа, да є у човеку, найпобожнієга лица, и найкротчієга движенія, ђаво у срцу.“ — Врло истинито примѣчаніе, коє се слаже са искуствомъ. — Сосудъ, кои звечи, ямачно є празанъ, и човекъ, кои свагда о Богу говори, заиста га у срцу нема. —

Каогодъ што се вештомъ кормано-шу нѣкій путъ несрећа догоди, исто се тако кадъ кадъ и праведномъ човеку несрећа догоди. —

Отчино є куденъ пріятна лѣкарія, єръ оно има више ползе, него шкоде. —

Богатство и лѣпота то є обсѣна, то є ништа; — жена, коя се Бога бои, то є найвећій даръ неба. —

Разумъ мудраца у тежини сравнює се са златомъ. —

Човекъ великога духа мора и силу карактера имати. — Тко Діогеновъ фенѣръ има, мора и нѣговъ жезлъ имати. —

Многи се виде да су намъ пріятельи, а нису; као што се многи нечиње да су, а єсу. —

*

Лакомыслени се люди лако повести даю, као што се и празна бурадъ лагко покрену. —

Стари су говорили: остани у отечеству и живи честно! а садъ многи говоре: остави отечество, пакъ живи, како можешъ. —

Гди правда у држава влада, ту є и внутреньій миръ и слога међу владѣтелѣмъ и народомъ. —

Похвала є безъ истине улагиванѣ. —

Често люди бываю гори, него куряци; єръ куряци ненападаю на подобне себи. —

Онай є човекъ заиста добаръ, у комъ несрећанъ човекъ повѣренѣ има. —

Спаситель каже: они су блажени, кои су чистогъ срца! — Да, они іошть цвѣтаю, и кадъ іймъ прахъ ньіовъ у гробу лежи; єръ тамо у раю пресаћени, приносе плодове вѣчито. —

Има таковы людій, кои за ништа друго тако чувства немаю, као за радость добро се наєсти и напити. —

Ты га познаешъ є л' любезный читателю? ты познаешъ несрећника, комъ є ютреня и вечерня молитва стакло пуно съ віномъ, кои є неситогъ грла робъ. Є л' истина: ты га познаешъ, презираня достойногъ, кои піянъ по улица вуче се, миръ и тишину ноћну нарушава; кои посртаюћи у постелю свали се, и посртаюћи опетъ устає; бѣднога, кои є кућу и иманѣ, жену и дѣцу у чаши проніо! Ты познаешъ сожаленія достойногъ, кои є цвѣтаюће време живота у крчми поарчіо, кои є душевне и тѣлесне силе обезснажіо, то є гаданъ образъ развратности, то є піянацъ! О погледай му добро озбильно и почесто на нѣгово преображено лице, да ти се у срце дубоко укорени страовито човеческо створенѣ; да бы се наново подкрѣпіо у тврдомъ намѣренію, нигда, у цѣломъ животу, нигда се нѣму уподобити! — А ово, ово є све — велико живота наслађенѣ! Покажи сожаленія достойнима сяйность зрака сунчаны; покажи іймъ пролећа светчано одѣло, и лѣто цвѣћемъ украшено, покажи іймъ богата чудеса

природе; — отвори іймъ крило наука; докажи іймъ драгоцѣность художества; учи ій домашньой среѣи — и опетъ є све то суєтна безпослица за ньи, тупо є ньіово чувство, ковє се нигда неподиже къ выспрености, они се само пуномъ бокалу предаю! — Само стерпѣніе! Природа казни, што є невалаломъ рукомъ на ньой ураѣено; свимъ знацыма нѣне проклетинѣ жигоше піянца. Онъ своє преступленіе на лицу носи, у ходу, у положенію, у речма и дѣвиженію, раный гробъ отвара се, и труо покривачъ жалостну жертву піянства прогута! —

На єзыку познає докторъ болесть тѣла, а мудрацъ познає болесть душе. —

Ништа небы лакше было, него свѣтъ поправити, само кадъ бы свакій себе почео поправляти. —

Кадъ се нѣки люди на садашньій духъ времена туже, то є знакъ — да млого времена, а мало духа имаю. —

Човечію добродѣтель само часъ опасности испытує. —

Тко ништа дѣйствовао ніе, онъ и неумире; єрбо нигда ніе ни живіо. А тко є добро на земльи радіо, нѣму є умиранѣ мнима смрть, сунце кадъ излази и гробъ му обасява, онда празднує данъ своґъ воскресенія. —

Време є ближе, него што пріятель и непріятель мысле. —

За свакомъ є колевкомъ гробъ. За излазкомъ долази залазакъ. Пропао є домъ праотаца, пропасти ће домъ унука. —

Дѣйствовати є животъ. Тко дакле за вѣчно дѣйствує, тай вѣчно живи. —

Истина іоштъ изгублѣна ніе, ако мы лажь и бранимо. —

Стыдльивость є чувствама кральица, коя се свагда у ружичне боє одѣло облачи. —

Предъ олтаромъ дѣвойке и младиѣи говоре „єсте,“ а у супружеству попайвише жена говори „ніе.“ —

Супружество є капиталъ, кои є любовь положила, а дѣца су интереси. —

Пріятельство нема никакавъ храмъ, нити капелу човеческомъ рукомъ сазидану; срце му є светиня. —

Пріятельство є найсветіи даръ; ништа намъ Богъ није могао светіе дати! оно слади радость, и сваку тугу умекшава. Пріятеля свакій може имати, кои самъ разуме пріятелѣмъ быти. —

Да разстанка нема, — тко бы осећао радость састанка! —

Нетреба путове обшти светски владѣнія кудити; єръ ій мы неможемо прегледати. Они су често светомъ тамомъ застрти, и на последку свѣтлость и мудрость показую. —

Зашто се мужеви често половина супружества называю? — Єрбо обично у супружеству не само што половина нису, него су — нула. —

Народъ тако исто нерадо своє исторіе другомъ дає, као и човекъ опоминянѣ на свою младость. —

Посао, кои званіе изискує, нетреба човекъ да презире. —

Слабъ се човекъ страши явногъ мнѣнія, будала му пркоси, мудрацъ га разсуждава. —

Мудрацъ милує животъ, безъ да се смрти страши. —

Князъ, кои се у мѣсто Бога на земльи, да люди срећни буду, сматра, кои своє поданике као свою децу пази и люби; Епископъ, кои княжеске поданике као будуће небесне граћане сматра, и труди се, да ій временомъ за блажену вѣчность воспита, то є найвећій благословъ народу, за кои онъ Богу неможе доста благодарити. —

Нипошто нетреба противъ свогъ отечества што радити. —

На Бога мыслити, кои све зна, и опетъ лагати; на Бога мыслити, кои є светъ и праведанъ, кои сваку лажъ и свако зло мрзи и казни, и коєгъ праведной казни никакавъ безстыданъ и смртанъ човекъ избећи неможе; на Бога

мыслити, и опетъ лажно свидѣтелство дати, то само онай може, кои є већъ у невѣрство и невалялство дубоко погруженъ; богобоязливъ и добродѣтеланъ човекъ неможе то чинити. Честанъ човекъ држи се истине, и на што се заклео, то испуњава, башъ ако бы га найвеће и найжешће жертве стало. Онъ мысли, да є болѣ у руке човечіе пасти, него у руке казнећегъ вѣчногъ судіе. Онъ мысли: шта помаже човеку, ако цѣлый свѣтъ добыє, кадъ на души штетує? —

КЊИГОВЕЗНИЦА
ДРАГОСЛАВА М. ПЕТКОВИЋА
БЕОГРАД, XI. АДМ. ВУКОВИЋА 86

IVERZITET
'Svetoza